L’habitatge a la Catalunya dels 9 milions. La cançó de l’enfadós.

written by Jaume Gras i Bartrolí | 2 de desembre de 2024

Ja fa temps que se sent parlar d’un interès bàrbar per arribar a correcuita als nou milions d’habitants al Principat. Tenen pressa per poder justificar, altre cop, el millor finançament singular de la història de Catalunya. Els que viuen del tràfic intens de les persones, els del sector privat i els del públic, el que els importa són nous consumidors i impositors. Tant els hi fa el que els hi passi als catalans. Els polítics, a part de fer la feina de facilitadors, aspiren a passar el plateret dels impostos recaptats per activitat econòmica dels nouvinguts, ni que sigui l’IVA. Finalment, ni que siguin diners provinents de l’activitat més immunda tothom paga IVA i als nostres això és el que realment els importa.

El que volen és que els diners corrin. És el que l’economista Niño Becerra diu, amb tota la lògica del món, economia de volum. Per aquest motiu, tant els fa importar mà d’obra/impositors d’on sigui. D’allà on puguin acceptar salaris ridículs, està clar, i això només pot ser sobretot de l’Àfrica o de l’Amèrica de parla castellana. També de segons quins indrets de l’Àsia musulmana. Els salaris porqueria sempre es poden complementar amb algun pluriocupació i, està clar, amb els avantatges socials universals com la sanitat, l’ensenyament i el recurrent que les paga la comunitat. Això és xauxa.

L’objectiu dels nou milions ja el va proclamar el nostre guru regional Andreu Mas-Colell fa uns mesos, quan acabava de celebrar amb entusiasme gens dissimulat els vuit milions d’habitants oficials que tots sabem que a la pràctica en són més. Només l’afluència de turistes representa, con a mínim, un

quart de milió afegit al Principat, bàsicament a Barcelona. En acabat, va ser el Col·legi d'Economistes qui, des d'una postura ben adaptativa –que per això és oficial– resolia que, "ves, això de la immigració no ho para ni Déu", i que "cal que ens hi posem bé". Originals!

Fa pocs dies va ser el Circulo de Economia que es fregava les mans amb el negoci que ja albira amb aquesta perspectiva tan lucrativa per a ells com és la d'escalfar l'economia amb gent. Repetim, economia de volum. I desnacionalització definitiva, hi afegim.

Està clar que la immigració, com el turisme, s'ha convertit en el gran negoci per a molts. Mentrestant, milers de persones es manifesten pels preus elevats del lloguer d'habitatges sense relacionar aquestes polítiques suïcides, de gent amunt i avall, amb aquest mal irresoluble. Els que organitzen les protestes, més enllà d'assenyalar la incapacitat dels delegats autonomistes i municipals –que ho són–, haurien d'incorporar en la seva anàlisi això tan universal de l'oferta i la demanda. Com més gent, més necessitat d'habitatges. I si molts d'aquests habitatges es dediquen al turisme, s'enfilaran encara més els preus. No és cap invent i finalment, tots els que tenen la paella pel mànec hi surten guanyant. Els preus continuaran ben inflats després dels cinquanta mil pisos promesos, que ja ho veurem si les xerrameques autonòmiques ho acaben complint.

La immigració és el gran negoci del segle XXI mentre la bona gent i el progressisme pseudoreligiós encara està absort fent reflexions introspectives i afrontant els problemes contemporanis amb receptes del catalanisme ecumènic i conciliar dels anys seixanta. El sector més crioll vol pisos de franc.

Importar un gran flux de persones és la gran solució empescada des de fa molt de temps per fer funcionar una economia catalana que viu de la seva pròpia autodestrucció. La del

país, està clar. El funcionament de tot aquest muntatge és idèntic al de les estafes Ponzi i les piràmides tradicionals. No poden parar fins que col·lapsen. Necessiten gent a mansalva per escurar tot el que poden en el marc d'una economia molt rudimentària i elemental. Molt elemental. Una economia primitiva en la qual l'habitatge ha estat sempre en el centre de la gran especulació d'ença del desenvolupament de l'Eixample. Tenen molta pràctica i tradició.

La futura líder política, la noia del sindicat de llogateres, sap que el que fa, bàsicament, és iniciar la seva carrera política a partir del sofriment de centenars de milers de persones que malviuen per culpa de l'especulació i de les malifetes que es desprenen de l'economia Cibeles. Fa anys que és la que es practica també a Barcelona. Una manera de fer que va exercir també l'alcaldessa Ada Colau quan va tocar la cuixa del poder públic. Xerrameca i desori.

Que ningú no s'enganyi, el preu de l'habitatge està determinat bàsicament pel mercat i mai ho faran els decrets de "ordeno y mando" llevat que el país esdevingui Veneçuela o Cuba. El català és un mercat tan preparat i pensat per generar demanda que és impossible resoldre-ho a curt termini. Tot això passa en un context socioeconòmic en el qual el turisme determina també una part de les regles del joc i, de pas, els serveix d'excusa per aprofitar-se d'altres influències que l'espai woke no en pot parlar per autorepressió o per motius ben estranys.

Fem números. El delegat de l'Estat de la Catalunya autonòmica s'ha compromès verbalment a construir cinquanta mil pisos públics de lloguer en un termini de set anys. Parlem de números en general i no dels qui seran els beneficiaris d'aquests pisos, encara que ens ho imaginem. D'aquí un any n'han de tenir deu mil. Preneu nota, però tot indica que això de trobar terrenys disponibles al mercat per fer el que no han fet en els darrers quaranta-cinc anys és molt difícil. A no ser que expropiïn com ja van fer als anys seixanta amb la

primera gran *operación triunfo*.

Els cinquanta mil habitatges serviran per acollir, com a màxim, a dues-centes mil persones si parlem de famílies de quatre membres o unitats, tot i que el més natural fora que es dediquessin a parelles de joves que inicien un nou projecte de vida.

En els darrers tres anys han arribat a Catalunya més de tres-centes mil persones. Ja som vuit milions cent mil habitants. Si la dèria és arribar als nou milions, vol dir que en cas de no produir-se una nova crisi mundial, l'afluència es mantindrà i es complirà aquest objectiu tan engrescador del senyor Mas-Colell i l'oficialisme que diu sí a tot.

De moment, entre el 2021 i el 2024 han estat tres-centes trenta mil persones les nouvingudes –més de tres camps del Barça– que encara estan mal ubicades per tot arreu com en el far-west. En habitacions, en pisos amuntegats, com a rellogats en habitatges de compatriotes que també fan negoci, en llits calents, dormint al carrer, en barraques, als parcs com el de la Ciutadella i en altres racons. Tots deuen aspirar a dignificar la seva estada a Catalunya i a afegir-se al bloc dels que ja hi eren des de fa anys –que també en són centenars de milers– que volen viure decentment. Cal afegir-hi a qui ho vol tot de franc com hem dit abans.

Si fem una projecció elemental, en els set anys vinents arribaran set-centes setanta mil persones que generaran unes expectatives de demanda general d'habitatges que fan suar les dents als sectors més cobdiciosos de la xarxa financera, constructiva, immobiliària, alimentària i també de la política que viu de l'extracció impositiva i de callar i consentir l'espoli de l'Estat.

No resulta gaire complicat calcular els pisos que necessitarà la Catalunya dels nou milions quan s'hagin construït els 50 mil a què s'han compromès els homes del règim i ja veiem que

faran curt.
Faran falta dos-cents mil habitatges més que no deixa de ser un projecte ambiciós per a tothom. Engrescador!
Vaja, la cançó de l'enfadós, mentre els preus continuaran a l'alça i el desgavell sociocultural esdevindrà una bogeria amb l'excusa torera d'incrementar el PIB… i la cartera.